

Racó poètic

Joaquim Escrig Fortanete

Bancal a l'Alcalatén

Sense cap afany
de transcendència,
la paret d'aquest vell bancal
sobre el barranc vertiginós
parla d'algú
que va deixar,
escrit en pedra,
el seu desig de sobreviure
a la fam de cada dia.

Dic

Jo limite
pels peus
amb la terra que m'arriba als ulls.

Pels costats
amb els cossos que sóc capaç
d'abraçar.

I pel crani
amb els perfums del forest
i el vol dels ocells al caure el sol.

Per això dic,
des de la trona de fang
i blaus que m'eleva i envolta,
ara i ací:
visc!

L'alzina

Al vent de la nit vella
s'adorm l'alzina fosca
guardant en les branques
la remor d'un temps ple de gent.

A l'ombria,
sota una penya
tallada a colps d'estius,
els seus records de fusta
s'arreguen a la cogulla
—que com tots sabeu és el cervell
[dels arbres.

Avia, besàvia, mare i filla
van conèixer,
a la seva ombra ,
la carícia violenta del mascle
i no lluny d'ella,
a la casa de la carena,
la besàvia,
terra fecunda d'un temps passat,
parí la dona jove
mare de la mare
de la filla lleugera,
volandera,
que amb ales de fam,
ha baixat,
amb tota la terra verge que el cos
[li sustenta,
a parir els fills al pla
on hi ha,
o diuen que hi ha,
farina morena.
Era aquell un temps ple de gent
fugida.